

Старовина обридла нам безмежно

Ти чуєш бекають мости пастушко Ейфелева вежо

У печінках сидять антична Греція і Рим

Автомобіль і той здається тут застарим
Тільки релігія в нас залишилась нова-новісінька
Проста як аеропортівський ангар як трамвайна вісімка

Тільки християнство в Європі не встигло ще оепопеїться
І папа Пій являє тип наймодернішого європейця
А тобі сором бо вікна цікаві їдять тебе поїдом
Зайти до церкви на вранішню сповідь
Читаєш проспекти каталоги співучі горласті афіші
От поезія ранку а для прози газети зручніші
25 сантимів за випуск пригоди кримінальна хроніка
Портрети знаменитостей інформація он яка

Я бачив сьогодні вранці вулицю забув як зветься
Нова і чиста сурмою сонячною ллється
Робітники урядовці вродливі стенотипістки
Щобудня чотири рази по ній проходять пішки
Уранці тричі ревуть там сирени мідні
Дзвін як скажений гавкає там опівдні
Вивіски написи об'яви реклами
Лящать звідусіль папужими голосами
Я люблю цей симпатичний індустріальний модерн
Між вулицею Омон-Тьєвіль і авеню де Терн
Ось молода ще вулиця ти хлоп'я і мама тебе
Убирає в біле або в голубе
Ти дуже побожний як і вірний твій друг Рене Даліз
Пишнота церковна зворушує вас до сліз
О дев'ятій як газ зблакитніє з дорміторію до каплиці

Викрадемо́сь було́ та й ну цілу́ ніч моли́ться
А уроча́ й одві́чна гли́бінь аметисто́ва знову́ і знову́
Сяйво́м огни́стим сла́ву явля́ла Христо́ву

То голу́блена́ нами́ ліле́я пре́красна
То світи́ч рудо́волоси́й що ніколи́ од ві́тру не згасне
То блі́дий та оба́грений́ Син ско́рбно́ї мате́рі
То дре́во що буйну́є намолени́ми сти́гматами
Шибени́ця подві́йна че́сті й безсме́ртя
Зоря́ шестиді́льна
Бог що вми́рає в п'ятни́цю і воскреса́є в неде́лю
То Христо́с возно́ситься́ в небо́ чим не авіа́спорт
По висоті́ безпече́рно він побив сві́товий реко́рд
Христо́с зіни́ця ока́
Двадця́та зіни́ця ві́ків два́дцяте сто́ліття
Поді́бно Христо́у птахо́м зліта́є в пові́тря
А з преі́сподніх гли́бин бі́си підійма́ють зв'я́гу і зма́гу
Ах то чаклу́н під па́ру юде́йському́ Симо́ну Ма́гу
Ах він на во́ду виходи́ть із лоді́й виходи́ть він злоді́й
Ах він ще́ дума́ й літа́ть то виходи́ть він татя́
А за я́сним во́льтиже́ром вже́ а́нгели́ го́жі ле́тять
Аполло́ній Ти́анський́ Єно́х Ілля́ та Іка́р
Ши́ряють на́вколо́ першо́го лі́така
Ли́ше часо́м розсту́паються́ про́пускають́ без че́рги
Попі́в що з свя́тими́ дара́ми пря́мують у сві́т невече́рній

Лі́так на́решті́ сіда́є стри́мавши́ оста́нній риво́к
Тоді́ небо́ запо́внюється́ мільйо́нами ла́стіво́к
Нале́тіли со́коли со́ви і воро́ни-гаври́ки
Ібі́си мара́бу і фла́мінго при́линули́ з Аф́рики
Ши́ряє і Ро́к ові́яний ле́гендами́ птах
Ада́мову́ голо́ву першу́ заці́пивши́ в па́зурах
З надхма́р'я оре́л шуго́нув з по́грозли́вим кле́котом
Ма́люпунькі́ колі́бри́ при́несли́ся з за́мор'я́ дале́кого
З Кита́ю при́бились́ до́вгасті́ й гну́чкі́ однокри́льці́ пі́ї

Спареним льотом вони відбувають мандрівки свої
Голуб-дух непорочний явився навіч
Його лірохвіст ескортує а з ним вічкастий павич
І фенікс що вміє сам відродиться

Із приску випурхує огниста жар-птиця
Сирени покинувши підводні скелі
Співають всі три раді та веселі
Орел і фенікс і пі-ї з Китаю ці
Всі з авіамашиною сестряться братаються

Ти в Парижі самотній між юрмами товпишся
Мимо тебе ревуть чередою автобуси
Туга кохання вогнем підступає до горла
Неначе тобі судилась довічна погорда
Якби жив ти давніше то напевне пішов би в ченці
А тепер то аж соромно як молитва крутнеться на язиці
Сам засмієшся із себе мов пекло кругом загуло
Іскри сміху золотять життя твого тло
Те життя мов картина повішена в темнім музеї
Часом підходиш ближче поглянуть на неї

Ти йдеш по Парижу жінки якісь аж криваві
Це було бодай і не згадувать це було як врода конала в неславі

Богоматір у щирому полум'ї дивилась на мене в Шартрі
Серце Ісусове кров'ю кропило мене на Монмартрі
Як почую слова блаженства в мені заниває утроба
Любов на яку недугую то немов сороміцька хвороба
Образ той невідчепний причинець безсоння і невпокою
Хоч де б ти був поруч тебе настирно іде манною
А ось ти вже на Середземнім надмор'ї
Де цілорічно цвітуть запахущі лимони
Катаєшся човном любиєш на світлі затони
І друзі з тобою один із Ніцци два з Турбії один із Ментони

Стежим за рухами спрута в глибині який страшелений
А між баговинням шастають рибки Христові емблеми

А ось ти в заїзді десь на околиці Праги
Сидиш у садку за столом на столі троянди
Так любо й мило писання безжурно покинеш
І дивишся на оленку що заснула в серці в квітини

Ти побачив своє відображення в агатах Святого Віта
Сумно так стало хоч зараз тікай з цього світу
Шалієш од світла мов євангельський Лазар-харпак
Стрілки на дзигарях в єврейському кварталі йдуть навспак
І ти до себе в минувшину нехотя чалиш
Звільна підіймаючись на високі Градчани
Чи ввечері слухаючи як чехи спів заведуть при вині

Ось ти вже у Марселі а там кавунів кавунів

Ось ти в Кобленці в готелі великопанським

Ось у Римі сидиш під якимсь екзотом японським

Ось ти в Амстердамі з красунею вона по суті бриденька
І збирається вийти заміж за лейденського студента
Тут винаймають поденно так звані *cubicula locanda**
Кілька разів пам'ятаю і я притулку шукав там

А ось ти в Парижі сидиш перед слідчим
Немов у злочинця у тебе вимагають свідчень

Їздилось тобі всяко і сумно і весело
А роки непомітно крутили свої перевесла
І в двадцять і в тридцять кохання все та ж сумота
Дурню дурню одурений на що ти розтринькав літа

Страшно глянути на власні руки я щохвилі ладен заридати ридма
Над тобою кохана над тим що тебе налякало рідна

Жаль дивитись як тяжко нещасним отим емігрантам
Вони вірують моляться мами груди дають немовлятам
Уже ними протхнувся весь вокзал Сен-Лазар
Вони вірять у зірку свою мовби їм чарівник показав
Вони вже в думці розбагатіли
І вернулись додому з тії Аргентіни
Одна родина везе червону перину як інший серце своє несе
І та перина і наші мрії нереальне те все
Із цих емігрантів і тут залишаться декотрі
На крайгородді оселяться залізуть у нетрі
Часом виходять я бачу на вулицю просвіжиться
Шахові фігури і ті частіш міняють позицію

Чимало між них євреїв єврейки нап'явши перуки
Сидять цілі дні в крамничках нидіють там сараки

У барі брудному станеш кави візьмеш за два су
Злидні навколо тебе злидні такі аж сум

Ввечері в ресторані збавиш чимало часу

Жінки ці й не лихі та в кожної своя турбота
І кожна когось та мучила навіть найбридша бридота

У тої он батько поліцаєм на острові Джерсі
У руки що я не бачу їй холод ципками вжерся

Ще й шви о нещасна десь на низу живота

Усміхом сміхом жахливим я знизив до неї уста

Ти вже сам надходить світанок
По вулицях дзенькають бідони молочарок

Ніч відходить неначе прекрасна метиска
То сумирлива Лія чи Фердіна кігтиста

І ти п'єш алкоголь цей палкий як життя
Життя що ти п'єш як п'янюче пиття

І ти йдеш собі пішки до своєї квартири в Отейлі
Щоб заснути між ідолів з Океанії та Гвінеї
Це Христи тільки іншого кшталту та іншої віри
Недотворені вісники неясної надії

Прощай Прощай
На горло скаране сонце

* Спальні, які здають у найм (латин.).